

OPONENTSKÝ POSUDEK KVALIFIKAČNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní magisterské zkoušce.

DIPLOMANT: SCERANKOVÁ Zuzana**Obor: Scénografie ALD****OPONENT DIPLOMOVÉ PRÁCE: MgA. Dragan Stojčevski, Ph.D.****1. Formální popis**

Magisterská diplomová práce splňuje formální předpoklady. Obsahuje abstrakt, úvod, tři kapitoly, závěr, obrazové přílohy a seznam použité literatury. Práce obsahuje nejen poznámky pod čarou, ale i postranní komentáře a přeškrtnané části textu. Postranní text v zelených barevných čtvercích, stejně jako pasáže s přeškrtnutým textem, dávají práci specifickou grafickou podobou. Záměrně, anebo spíše nechtěně, připomíná několik odlišných polí, tedy krajinu, nad kterou se čtenář může během četby vznášet. Ano, tak poeticky zvolenému tématu, jakým je přirovnávat divadlo k počasí, naprosto odpovídá i toto moje poetické konstatování.

Z formy je jasně vidět, že autorem je na prvním místě výtvarník - praktik, který se zamýšlí nad tvůrčím procesem v divadle. I přes tak výrazné gesto je práce velmi čitelná. Po formální stránce bych vytkl jenom pár věcí:

- Očíslování úvodu a závěru stejným způsobem jako u kapitol. Na první pohled to vypadá, že práce obsahuje pět kapitol a ne tři.
- Názvy děl, inscenací, výstav nebo knih v textu nejsou jinak vyznačeny. Myslím, že např. použití kurzivy by pomohlo k lepší orientaci v textu.
- Názvy podkapitol se někde objevují na konci strany a jejich obsah přitom začíná až na další stránce.

2. Obsah práce

Zvolenou metaforou, nahlížet na divadlo jako na počasí, se autorka dostává k několika důležitým tematickým okruhům. Jedná se o pomíjivost, cykličnost, efemérnost, anebo o atmosféru. Tímto výčtem nás ujišťuje, že srovnávat divadlo s počasím má své opodstatnění.

Práce je strukturovaná do tří hlavních kapitol:

1. Pohyblivé hranice
2. Vztahy věcí
3. Zúčastněný divák.

V první kapitole se autorka nejvíce opírá o svou práci na projektu *Pustý ostrov chrání 15.000 obyvatel*. Z větší části, bohužel, opouští primárně vybranou metaforu počasí a zamýšlí se nad další, cituji: „že ostrov se má k pevnině tak, jako divadlo ke světu“. Ostrov se stává novou metaforou, kterou se autorka zabývá především v podkapitole *Ostrov je divadelní prostor*. Ale i přesto se zde autorka dotýká zajímavých úvah o divadelním představení a jeho percepci. Klade otázku, jak můžeme vnímat začátek a

konec představení. Na závěr konstatuje, že hranice divadelního představení jsou nejen pohyblivé, ne tak jasně určené, jak se zdá, ale také do jisté míry propustné.

Ve druhé kapitole autorka popisuje svůj zážitek z výstavy umělce Phillippe Parrena v galerii *Martin Gropisu Bau* v Berlíně. Otvírá nová témata, týkající se samotné umělecké tvorby na pomezí výtvarného umění a divadla. Píše o tom, jak specificky zmíněný autor pracuje s časem a prostorem. Cituje autora, který se rozhodl nevystavit své dílo, protože je „příliš černé a tmavé“, a tedy se víc hodí k zimě než k létu, během kterého výstava probíhala. Dále v této kapitole klade otázku, která se v současnosti týká nejen divadla, ale i výtvarného umění, a sice jestli se na dílo máme dívat spíše jako na proces než na hotovou věc. Cituji autorku: „*Je představení věc anebo proces, jehož jsme součástí?*“

Poslední kapitola *Zúčastněný divák*, nás vrací k tématu efemérnosti divadelního představení. Opírá se o svou zkušenost s prací na inscenaci *Oči v sloup*, ve které se vidění, anebo dívání se, stává tématem hry. Tuto zkušenost také konfrontuje se zhlédnutím tanečního představení maďarské choreografky Eszter Salamon pod názvem *NVSBL*. V této kapitole považuji za velice přínosné poznámky výtvarníka Vadimíra Kokolii, kterého autorka cituje, a připomíná tím, že vidění musí vznikat pokaždé znovu: „*Vidění je něčím, čemu se znovu a znovu učíme*“. Považuji tuto kapitolu za důležitou, autorka se v ní snaží popsat, jaká může být role diváka. Na konci kapitoly konstatuje, že: „*Divák, který se dívá na představení, ho nejen tvoří, poskytuje mu platformu, na které může vzniknout...ale zároveň jej částečně vstřebává a po skončení se stává jeho nositelem...divák je médium*“.

Práce celkově obsahuje taky specifický smysl pro humor, který nejlépe představují některé názvy podkapitol, například: *Muchy štípou, bude pršet, Němci říkají, že v zimě jsou hory vyšší*, anebo *Hledání otázek, na něž známe odpovědi*.

3. Závěrečné hodnocení

Považuji diplomovou práci za velmi inspirativní příspěvek k myšlení o divadle. Dokonce jsem nečekaně dostal odpověď na svou otázku, proč na mne představení s hodně slovy většinou působí chladně. Pokud text přirovnám k molekulám vzduchu, autorka mi poskytne odpověď svou analogií s počasím: když jsou molekuly studeného vzduchu více nahuštěny, jejich rychlost kmitání je nízká a pocítujeme chlad. Pokud se zdá tento oponentský posudek zdlouhavým a s hodně slovy, neměl by vyznít chladně, ale naopak jako vřelé doporučení k obhajobě.

Doplňující otázka:

Pokud uvažování o divadle jako o počasí vycházelo z Vaší předešlé praxe, dokážete si představit, jak zkušenost po napsání diplomové práce nyní ovlivní Vaši následující tvorbou?

Do jaké míry se Vaše názory na scénografii a její roli v divadle a mimo divadelní kontext změnily?

Návrh klasifikace A, B, C, D, E, F (bude doplněn v průběhu obhajoby):

Datum: 12.4. 2020

.....
p o d p i s